

Hogyan lehet hát Isten ígését komolyan venni az üzleti világban? A kenyér-kérdésben? Az által, hogy először hálát adunk Istennek, hogy táplál bennünket a testi életben is; másodsor azáltal, hogy ráeszmélünk arra, hogy nemcsak minket, hanem másokat is táplálni akar, sőt minket éppen arra akar használni, hogy általunk tápláljon másokat is. A gazdasági világ — hogy még egyszer mondjuk — ma annyira elsátániasodott, hogy egy ember azon segíteni nem tud. De nincs senki, aki ebben nem hozhatna helyre valamit, talán sokat, ha mindjárt kicsi is az a hely, ahol él és dolgozik. Mindenkinek megvan a lehetősége arra, hogy a maga helyén úgy álljon a kenyér világában, hogy észre lehessen venni rajta, hogy vajjon csak kenyérből él-e vagy pedig Isten ígéséből is. Akit Isten ígéje megragad, annak nincs nyugalma többet ebben a pénzvilágban. Mindig erre kell gondolnia és tennie kell mindig valamit és meg kell kísérelnie másokkal együtt — embertársaival, polgártársaival, barátaival — bizonyosságot tenni arról hogy a világ mostani rendje fonák és ennek meg kell változnia. Ahol az emberek Isten ígéséből élnek, ott a kenyér és pénz világában másképp lesz valami és minél több ember van ilyen, minél nagyobb a köre azoknak, kik Isten ígéséből élnek, annál inkább másképpen lesz minden. Viszont, hogy te csakugyan és igazán Isten ígéséből élsz-e, mindig abban kell megmutadnod, hogy a te mindennapi életedben minden másképpen folyik.

Kedves Barátaim! Ne nézzük tétlenül lelki összetöröttségünket. A földi kenyérkeresés világába vigyük bele az Isten ígéséből élő lelkek világrendjét. Lakozzék gazdagon ti közöttetek az Isten ígéje! És kérjük Istentől az élet kenyerét magunknak és az egész világnak.

Ne aggodalmaskodjatok!

Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-é az élet, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csürbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? Kicsoda pedig az közöleték, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy. Ha pedig a mezőnek fűvét, a mely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

(Máté ev. 6, 25—34.)

„Ne aggodalmaskodjatok!” — kiáltja Jézus azok között a bajok között, amelyek annyi aggodalmat okoznak nekünk. Nincs olyan szó, amellyel biztossabban megtalált volna ott, ahol vagyunk, mint éppen ez a szó. Mert az aggodalom helye minden más helynél közelebb van hozzánk. Ha Jézus olyan szót akart mondani, hogy ahhoz mindenkinek köze legyen és rá mindenki lefigyeljen, az csak ez lehetett: „aggodalom.” Ha Jézus olyan kérdést akart érinteni, hogy az mindenkit érdekeljen, az nem